

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorials

Els acords del Partit Socialista

Els acords del Partit Socialista — coneguts a través de la versió oficial i dels fragments taquigràfics del debat publicats a l'òrgan del Partit — mereixen llargs comentaris, i decideixen en gran part la situació política del règim en un pròxim futur. Respectuosos amb els seus "piets" interns — mentre ens quantiguem allunyats d'ell orgànicament, encara que això s'hagi produït contra la nostra voluntat —, ens limitarem a remarcar els punts principals que tenen transcendència pública, i a assenyalar coincidències.

En primer lloc cal valorar la dimissió del camarada Largo Caballero. No té evidentment el volum — per important que sigui — que li atribueixen amb fruïció els enemics interessats. Siguin quines siguin les seves motivacions profundes (diem profundes; no diem ocultes, perquè el procés és clar), s'ha produït objectivament per un problema accessori en aquests moments: el del control del Partit damunt la minoria parlamentària, problema que també s'ha plantejat — per bé que, és clar, amb menor força — a la Unió Socialista, i que ací com allí haurà de resoldre en definitiva una nova estructura del Partit acordada en els Congressos. I la dimissió no altera, per ara, ni segurament alterarà més tard, els dos propòsits vitals d'aquesta hora: mantenir la unitat del Partit per damunt de tot, i la unanimitat favorable a pactar amb els republicans d'esquerra i amb els altres sectors obrers una vasta aliança electoral.

Sobre aquests dos extrems (unitat, coalició) notem que fa molts mesos sostenim la posició oficialment acordada ara per l'Executiva Socialista. I també ens satisfà que coincidíssim més d'un cop, en els nostres comentaris, amb el concepte de la disciplina demostrat amb la invitació a cessar de publicar els setmanaris polèmics que representen tendències internes. Si en aparèixer *Claridad* els felicitàvem per haver demanat autorització a l'Executiva, ara haurem de felicitar *Democràcia* per haver atès de seguida el requeriment. I això diferint sempre l'examen de les diferències de fons, que encara reuprem prematur d'encetar nosaltres.

No sabem que farà *Claridad* ni el grup que aquest periòdic representa. De totes maneres, i sempre des del punt de vista estricte de

disciplina i unitat, ens sembla una ofuscació publicar-lo encara. Sobretot apareixent altra vegada l'òrgan central del Partit, cosa que a la força ha de disminuir la difusió i el prestigi dels setmanaris. No podem creure, però — i consti que això és un elogi del camarada Largo Caballero i els seus afins —, en intencions més o menys escissionistes tendenciosament propalades per la burgesia. Ningú, per eminent que fos, per masses que tingués al costat, no ha pogut prosperar a la llarga amb escissions del Socialisme, tant si es volia decantar a la dreta com si pretenia inclinar-se a la seva esquerra. Ara hi ha la tendència accentuada, no solament d'unitat interna, sinó d'unitat general obrera, i la primera preocupació de qualsevol grup escindit seria per trobar la manera de reintegrar-se al Partit, o almenys d'aliar-s'hi immediatament, i per aquí les llances polèmiques — fins tenint raó — se li tornarien canyes en el moment de fer-ne ús.

Potser tot això — com la invitació cordial a les joventuts perquè es reintegrin a llur missió pròpia: secundar el Partit sense suplantar-lo — serà titllat altra vegada de «centrisme». Tant se val, si amb el centrisme es pot salvar el Partit sense cap renúncia, i l'ideal d'igualtat econòmica hi pot guanyar. Per a nosaltres, en efecte, el Socialisme és una aspiració que no es limita a la lletra dels Estatuts d'un Partit, per molt que procurem respectar els nostres i fer-los respectar.

Davant d'això, i encara que no hi tingui res a veure, volem reiterar una vegada més la nostra posició respecte al P. S. O. E. El nostre plet, el del Socialisme a Catalunya, tal vegada és petit en aquests moments davant la magnitud de l'obra que ens espera tots plegats. Però els problemes, fins els petits, fins els extemporanis, conserven el seu valor en tots els moments mentre no reben solució, com ho demostra la vella diferència que al capdavant ha comportat la dimissió del President del Partit. I esperem que en un pròxim Congrés del P. S. O. E., com han estat resolts i vençuts antagonismes més insuperables pels òrgans competents, la unitat socialista a Catalunya serà reconeguda i encoratjada. Després del goig sincer que ens proporciona veure compartides per l'Executiva suggestions nostres que semblaven destinades a trobar oposicions irreductibles, aquesta fóra la satisfacció suprema que curullaria tantes coincidències. I és que no aspirem a tenir raó per explicar-ho després i

LA COALICIÓ d'Esquerres catalanes contra la dictadura portelista

«El Comitè d'enllaç de la coalició d'esquerres catalanes ha seguit atentament l'actuació inicial del nou Govern de la República i del Govern gestor de la Generalitat de Catalunya. Vingut el primer per a liquidar la situació produïda per incapacitat de govern de les dretes, calia conèixer l'esperit amb què complia la funció cabdal a ell encomanada de convocar eleccions legislatives. Els primers actes de govern i les reserves fetes sobre punts fonamentals que no permeten equívocs donen la impressió que no procedirà amb la correcció democràtica i la claredat de procediments indispensables en la preparació d'una consulta a la voluntat popular.

Es de remarcar també que no s'ha produït res que representi un alleujament de la repressió. Formant part del Govern de la República i ocupant íntegrament el Govern gestor de la Generalitat un partit que parla tan sovint de convivència catalana, era natural esperar alguna mesura de pacificació espiritual. Tot i deixar per a les noves Corts la votació d'una amnistia, necessitat prèvia de la normalització política, es poden prendre mesures en ordre a l'alliberament dels presos governatius, la concessió de llibertats provisionals i condicionals i el trasllat de presos de penals que semblen de càstig, que haurien revelat, almenys, una preocupació humanitària fins avui no manifestada.

Quant al problema estrictament polític, el Comitè d'enllaç ha de manifestar que essent desig sincer dels partits que integren anar com més aviat millor a unes eleccions, la celebració d'aquestes exigeix com a condició ineludible un règim de normalitat constitu-

cional i democràtic. Cal que tant en les mesures que pel seu caràcter general s'estenguin a tot el territori de la República com en aquelles que per afectar funcions de competència autònoma corresponguin al Govern gestor de la Generalitat s'estableixi un tracte d'igualtat que avui no existeix, ni tan sols es deixa preveure. Regeix la Generalitat de Catalunya, a l'empar d'una llei inconstitucional, un Govern gestor format per elements d'un sol partit polític; composició que no dóna cap garantia d'equanimitat ni de justícia davant de la pròxima lluita electoral. Continuen suspesos més de cinc-cents Ajuntaments de Catalunya, que comprenen, en població, la immensa majoria dels habitants de la nostra terra. S'agreuja encara aquesta situació il·legal pel nomenament de nous gestors governatius, conculcant francament la Llei Municipal catalana. Segueixen tancats un gran nombre de centres polítics esquerrans i de sindicats obrers, dificultant la clausura dels primers fins les operacions preparatòries de la pròxima consulta electoral. Ve prorrogant-se un mes darrera l'altre l'estat d'excepció, i persisteix l'exercici de la censura i altres limitacions de la vida ciutadana. Situació anticonstitucional i que representa una inadmissible diferència de tracte entre els diversos sectors d'opinió, que el Comitè d'enllaç ha de denunciar una vegada més, i afegeix, junt amb la ratificació del seu desig d'anar seguidament a les eleccions, que considerat condició indeclinable per a celebrar-les la normalització de la vida pública en un règim de dignitat política i d'igualtat democràtica.»

envarir-nos-en, sinó que desitgem encertar en benefici dels ideals.

Una circumstància recent accentua el nostre optimisme en aquest sentit. Aparegué fa poc — encara que les masses ho ignorin — un violent manifest d'un grup barceloní dissident nostre, i oficialment adscrit al P. S. O. E. En reparèixer *El Socialista*, li fou tramès el document. I el gran diari obrer, obligat a acollir l'exabrupte perquè a pesar de tot provenia d'una organització que encara és dintre el Partit, el publicà, però en va suprimir amb gran cura tot el que era un atac directe a la U. S. C., i no deixà ni esmentar el nostre nom de Partit. No cal dir que apreciem en el que val aquesta prova de ponderació, i que ens sentim penetrats amb *El Socialista* (que obeeix l'Executiva del Partit). Ens basta això per a estalviar-nos cap rèplica als apassionats companys barcelonins, que sempre trobaran en nosaltres respecte i cordialitat.

La unitat obrera a Catalunya

Un camarada de l'Executiva del Partit Socialista Obrer Espanyol es troba a Barcelona aquests dies, per tal de concertar a Catalunya l'aliança amb les forces obreres i amb les esquerres liberals. Si aquest company té, com li desitgem, instruccions apropiades i dons d'observador, s'adonarà de seguida de què és la situació de les forces obreres de Catalunya i veurà que la seva vinguda pot resultar oportuníssima. Pot recordar, per exemple, que l'únic periòdic obrer català que recollí amb elogi la circular de la minoria, firmada per ell, recomanant una aliança electoral amb les esquerres liberals, fou el nostre, mentre que d'altres que ara el voltaran l'atacaven amb violència.

En efecte: coincidint amb les versions derrotistes de la premsa de dretes — com la lerrouxista *Noche* — i amb reserves que ens semblen poc sòlides d'alguns sectors liberals,

Passat per la Censura

Recordem a totes les Seccions, Agrupacions i Federacions de la U. S. C. el deure ineludible de liquidar al Comitè Executiu central les quotes reglamentàries abans de tancar l'any. El C. E., com prenent les circumstàncies difícils que travessen moltes organitzacions del Partit — tenim Seccions senceres, com la de Torregrossa, empresonades sense interrupció des del 6 d'octubre del 1934 —, i malgrat que ell també ha de lluitar amb dificultats enormes, ha tingut enguany una gran tolerància en aquest aspecte. Però avui que potser s'acosta un temps de relativa normalitat i l'actuació es fa molt intensa ha de recordar categòricament aquest deure. Sobretot perquè, estant ja convocat el Congrés de fusió amb el P. C. P. i altres forces obreres, haurà de donar compte del nostre estat econòmic, i altrament no podria convocar al Congrés, tal vegada, les organitzacions que no compleixin de seguida aquest essencial deure estatutari.

tot motivat perquè es va concretant la unitat obrera al nostre país, els tràmits per a aquesta unitat ja es troben en un punt de maduresa definitiva, que es concretarà immediatament en actes. El Congrés extraordinari del nostre Partit, a seguida del qual podria celebrar-se el conjunt d'unificació, tindrà lloc aquest mes que entrem, i això vol dir que és cosa de setmanes, potser de dies, la concreció d'una gran força pròpia de la classe treballadora de Catalunya.

La idea d'unitat sostinguda de sempre per la U. S. C., i llançada de forma precisa, després d'octubre, pels companys del Partit Català Proletari, ha anat prenent cos i s'ha anat perfilant fins a cristallitzar en una forma estable, que és la que fixarem lliurement ara. No serà, tal vegada, efectista, espectacular, com la ràpida fusió de grups que cobreixen la íntima divisió i fins la desbandada. Això ho podríem fer en qualsevol moment sense que reportés beneficis reals a la classe obrera, encara que pogués satisfereix impaciències comprensibles. Serà un procés lent i segur que culminarà a plena llum, tal com va succeir quan la fusió del P. S. O. E. i la vella U. S. C., i al qual poden sumar-se lliurement, en igualtat de drets i deures, tots els treballadors socialistes de Catalunya. No serà ja la força de la U. S. C., del P. C. P., del Partit Comunista de Catalunya ni d'altres sectors que puguin acudir-hi. Serà cadascuna d'aquestes forces, i totes juntes, i moltes més, multiplicades en nombre i en entusiasme, en activitat. Serà — per fi — un partit obrer

fort i independent amb títols per tractar d'igual a igual qualsevol força política.

A tot Espanya — ho diuen referències de primera mà — s'ha pactat sense recels una aliança entre els factors: les esquerres republicanes i els partits de classe, en els quals pesa de manera decisiva el Partit Socialista. Aquest ha mantingut especialment el seu dret a portar a la conjunció els seus aliats revolucionaris, comunistes i sindicalistes. Aquí també nosaltres assumim la mateixa responsabilitat; també responem dels nostres aliats. Som lleials, i en serem, envers els compromisos previs i notoris amb la coalició governant a Catalunya el 6 d'octubre. Però també en som als tractes establerts amb els companys

CONSELL DIRECTIU

En el ple del Consell Directiu es prengueren, entre altres, els acords següents:

1. Aprovar en principi les ponències de fusió.

2. Autoritzar gestions per a dur el Partit Comunista al Partit Socialista unificat.

3. Convocar immediatament Congrés extraordinari de la U. S. C. com a tràmit final de fusió. El Congrés ha de tenir lloc forçosament en el terme màxim de dos mesos (de fet, el mes que ve).

4. Feren objeccions de fons un delegat, de forma un altre, i observacions diversos, però l'aprovació de les gestions fou unànime.

5. També s'autoritzaren certes gestions per a publicar molt aviat a Barcelona un diari del Partit.

6. Les Seccions de la U. S. C., doncs, ja poden preparar-se a celebrar assemblees per a discutir els projectes d'Estatuts i Programa del P. S. C. (publicats a JUSTICIA SOCIAL) i nomenar reglamentàriament delegats al Congrés extraordinari, la convocatòria del qual cursarà un d'aquests dies el C. E. amb aquest únic punt a l'ordre del dia.

L'acta del C. D. ja és cursada.

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 39
BARCELONA
28 desembre del 1935

PREU: 20 cènts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre 2'50
Semestre 5'00
Any 10'00

Redacció i administració:
Carrer Pelayo, 10, 1.ª
TELÉFON 21045
BARCELONA

socialistes i comunistes de tota mena que puguin incorporar-se al gran front que reclamen les multituds quan es manifesten. Poden estar segurs els companys obrers que no trencarem aquesta lleialtat, que si es trenqués no fóra per nosaltres. I els republicans, per llur part, no ens poden exigir a nosaltres i a tots més que una sola condició: que tots sapiguem bé a què ens comprometem, i amb qui, i que aquests compromisos — ben discutibles d'una banda — altra — siguin complerts per tots amb escrupolós reciproc. En aquest sentit, i fins al Congrés de tussió pròxim, la U. S. C. procurarà representar i interpretar, no ja els seus interessos de Partit, que passen a segon terme, sinó els interessos generals de la classe obrera de Catalunya dintre la Coalició d'Esquerres Catalanes.

I ha de recordar cordialment tot-hom — el company delegat del Partit Socialista, els Partits obrers (aliats o contraris) de Catalunya, les esquerres liberals i nacionals — que sense nosaltres o contra nosaltres ja no és possible donar la batalla amb èxit al feixisme amenaçador.

Una nova fornada de gestors

Ja hi tornem a ésser. D'ençà que l'autoritat militar va començar a tractar els municipis de Catalunya amb el poc decòrum que havia posat de moda a Espanya l'estraperlós Salazar Alonso, els set o vuit o deu governadors generals que hem patit (potser n'hi haurà hagut un parell de nous abans no veuran la llum aquestes línies) també se les han campades. Tots han fet sempre grans acataments a la llei municipal catalana. Tots han fet grans elogis de les autoritats populars suspeses i han reconegut que, en general, la gestió d'aquelles havia estat capacitada, íntegra, activa i beneficosa. La Lliga anomenada catalana, especialment, s'ha lluitat invocant la legalitat que ella mateixa havia contribuït a establir. Però, de fet, la dansa de gestors ha estat ininterrompuda, i des dels primers temps de Portela fins a la interinitat de Duran i Ventosa, culminant en l'etapa paradisiaca del Pi-quipon, tots han tractat d'emular-se a veure qui posava més proteccions als municipis catalans, i qui els triava més indesitjables. De vegades aquesta missió ha quedat a mans de personatges vagues de quarta categoria, antics *catalanistes* rabiosos com és ara Jover Norell. Sigui com sigui, ells tiraven al dret. I encara hi continuen.

La darrera faccenda — perquè explicar-les totes és llarg, i l'opinió ja coneix el detall d'aquesta invasió llarga i vergonyosa — ha estat la del tècnics independent senyor Escalas, tan tècnics i tan independent que ha trobat una fórmula automàtica per a fer recaure totes les gestories a mans d'un sol partit, que és el seu, aquella Lliga pudibunda.

Com que encara no es pot dir tot pel seu nom, recordem allò que deien ja fa mesos, en documents digníssims, els representants autèntics del poble als gestors i gestorets. Que estaven cometent una usurpació, i que molt aviat en respondrien legalment i políticament.

DE REDACCIÓ

Preguem als companys i amics que ens honoren amb llur col·laboració que tinguin en compte les normes següents:

Els originals, a ésser possible, hauran d'anar escrits a màquina, o bé en tinta; mai en llapis, com ocorre alguna vegada. En el primer cas, caldrà que siguin escrits en quartilles apaisades — de través — i a doble interlineat. Els manuscrits, cal que siguin nescrits amb un interlineat suficient perquè hi puguem fer les correccions necessàries.

Vox populi, suprema lex malgrat tot..

Si meditem serenament tot el que ha esdevingut aquests dies; si hom calcula totes les anades i vingudes de certs personatges que, per sempre més, haurien hagut de quedar arreconats, ¿fins a quin punt ens podem sentir satisfets, no ja tan sols els elements agrupats en partits de classe, sinó també la totalitat de republicans — hem dit republicans, eh! —, del nou sentit que, des de les altures, sembla que es vulgui donar a la governació del país?

Es possible que més que restar en actitud de prudent expectativa ens escauria més que, des del primer moment, ens sentim tots defraudats. Si ho fem així, tindrem el gran avantatge que una possible desil·lusió no serà tan grossa, per prevista.

Malgrat tot, però, si veritablement hom pensa anar amb rapidesa màxima a la consulta del cos electoral, llavors sí que ens haurem de sentir optimistes. Amb un optimisme que assenyalarà el seu punt màxim.

La nostra Constitució (vull creure, amb un excés de bona voluntat, que està en vigor), diu clar i taxatiu que tots els poders emanen del poble.

¿Hi ha interès en què sigui el poble, precisament, qui, amb ús de la seva sobirania indiscutible, digui la seva darrera paraula? Si és així, ¿com i de quina manera s'ha d'anar a les eleccions? ¿Amb quines garanties hi anirem tots els inclosos en aquell front que Gil Robles intitulà de *front del 14 d'abril*, a exposar-ho tot, fins potser el règim, en una propera i per nosaltres esperada i ensems volguda consulta als comitès?

I és aquí on radica tot el quid de la qüestió.

Cal que tots, nosaltres i ells, els nostres enemics i els nostres amics,

puguem presentar-nos, quan menys amb igualtat de condicions. Cal que les properes eleccions siguin ben sinceres, perquè d'elles en surti la veritable opinió de tot el poble espanyol.

I perquè això sigui un fet, per tal que tots ens puguem presentar, no ja tansols amb plenitud de garanties, sinó també sabent que tots els estaments estan regits per representants legítims, caldrà que, per qui pot i deu, es dictin disposicions encaminades a normalitzar d'una vegada i amb sinceritat lleial tot allò que el *cerrillismo cavernario* ha anat desfent des del 8 d'octubre ençà.

Prou ja de frases estereotipades. *Pacificación de espíritus*, sabem que vol dir Straperlo, i *Normalidad constitucional* es tradueix per afer Nombela, etcètera. Per a retornar les coses al lloc d'on no havien de sortir, ens sobren les declaracions amb florilegis i vacuïtats més o menys acadèmiques.

Queden dissoltes les Corts d'aquest infaust segon bienni, i que es convoquin eleccions el més aviat possible.

Ha estat tan dura la lliçó que hem rebut els de baix, el proletariat, la xurma, com fent-nos un gros honor ens diuen els reaccionaris tots, que no dubtem pas en afirmar per endavant que la data d'unes properes eleccions serà un 14 d'abril, corregit i augmentat. I si no, deixem que el temps digui la seva darrera paraula.

Malgrat, tot, doncs, som optimistes.

JOAQUIM JARDI

Companys: Porteu a arreglar els vostres rellotges al carrer Perot lo Lladre, 3, primer, segona Travessia de la Portaferrissa

LA CULTURA

Associació Universitària Obrera

Els partits polítics de Catalunya, davant del problema de la cultura obrera

L'Associació Universitària Obrera organitza el pròxim mes de gener un cicle de conferències, en el qual els partits polítics i socials de Catalunya exposaran llur posició davant el problema de la cultura popular.

Estan molt avançats els treballs d'organització, i aviat donarem a conèixer els noms dels conferencians, els dies i el local on tindran lloc les conferències.

CINEMA

Estudis universitaris per a obrers

L'Associació Universitària Obrera, que amb la cooperació del Professorat titular dels Estudis, la Federació d'Estudiants i l'Ateneu Polytechnicum, organitza els esmentats Estudis, fa públic el programa de matèries que regirà durant el segon trimestre que començarà el dia 7 de gener propiament:

Curs general: Història de la Cultura, Dr. Lluís Pericot; Història de l'Art, Dr. Josep M.ª Baicells; Biologia, Dr. Leandre Cervera; Geografia, Dr. Angel Rubio; Història General, Dr. J. L. Asian; Filosofia, Drs. Jaume Serra-Hunter i Joaquim Xirau; Història de la Literatura, Dr. Ambrosi Carrion; Legislació Obrera, Dr. A. Moks Caubet; Dret, Dr. Josep Xirau.

Curs d'ampliació: Les èpoques primitives de la Humanitat, Dr. Bosch Gimpera; Matemàtiques, Dr. Joan Ros; Física i Química,

Dr. Antoni Colomer, Esquema de l'Economia Moderna, Dr. A. Moks Caubet; Literatura Moderna, Ambrosi Carrion; Els problemes mèdico-socials (Higiene i profilaxi), doctor Josep M.ª Girona; Geografia Física de Catalunya, Dr. Marcel Chevalier; Llengua Catalana, Prof. Jaume Aimà.

Les classes es donaran de set a deu del vespre a les aules de l'Ateneu Polytechnicum. Per a detalls a la Secretaria de l'Associació, de set a nou (Alt de Sant Pere, 27, principal. Telèfon 25050).

ACADÈMIA DE TALL I CONFECCIÓ

Professora ROSA S. DE COMORERA

SISTEMA NOU RÀPID SENZILL

S'aprèn a tallar tota mena de vestits en poc temps

Hores de classe: de 3 a 6 o de 7 a 9

FLORIDABLANCA, 101, PRINCIPAL, TERCERA BARCELONA

Les afiliades a la U. S. C. i llurs filles gaudiran d'una rebueta

Preguem als nostres companys, afiliats i amics, que tinguin present les circumstàncies dins les quals cal que es desenvolupi la premsa, per tal de perdonar-nos els buits i l'escassetat de materials en el nostre setmanari JUSTÍCIA SOCIAL

Ens cal passar per la Censura i no ens hi podem entendre, perquè aquesta no ens vol deixar parlar de les coses que nosaltres tindriem major interès a dir.

Que els companys no ho oblidin i sobretot que no deixin d'ajudar-nos, perquè perdem temps i diners.

A FAVOR DE JUSTÍCIA SOCIAL

El C. E. ha adreçat a tots els companys de la U. S. C. i als subscriptors de JUSTÍCIA SOCIAL la circular que segueix, la qual — a comptar pels resultats assolits fins ara — obté un gran èxit:

«Company: El primer dels nostres deures és el de fer una intensa propaganda, i cal valer-nos, per a fer-la, del nostre setmanari JUSTÍCIA SOCIAL.

Fins ara només el rebien els subscriptors, i cal fer-ne un gran tiratge per a portar-lo a tot arreu on sigui possible. És molt interessant que llegeixin JUSTÍCIA SOCIAL, precisament, els qui no siguin afiliats. Cal que es trobi a tots els cafès, bars, barberies, fondes i llocs de reunió i d'esbarjo de tot Catalunya; i cal portar el nostre setmanari a mans dels simpatitzants que puguin convertir-se, més endavant, en associats.

Per a aconseguir-ho augmentarem el tiratge tant com sigui possible, i, per als companys que subscriuguin quotes de «protector», assenyalarem el preu de 10 cèntims l'exemplar. I els exemplars que paguin els «protectors» seran distribuïts als llocs i a les mans de les persones que aquests «protectors» designin.

Ompliu l'adjunt butlletí, subscriu-vos com a «protector» i dient les persones o llocs on vulgueu que els exemplars siguin tramesos. Una quota d'una pesseta mensual dóna dret a dos exemplars. Si no voleu indicar les persones que hagin de rebre els exemplars, tindrem cura nosaltres mateixos de trametre'ls a llocs públics de reunió o a simpatitzants que conequem.

Esperem la vostra subscripció.

Hem d'advertir-vos, només, que cal que les quotes siguin pagades a la bestreta per tal de fer front a les despeses d'augment del tiratge.

Sigueu «protector» de JUSTÍCIA SOCIAL en bé del Socialisme.

Per la Unió Socialista de Catalunya
El Comitè Executiu.»

"Les entitats que deguin, sense una causa justificada, les cotitzacions de mig any, seran amonestades pel Comitè Executiu, no tindran vot en el Partit i no podran prendre part en els Congressos.

Quan els deutes arribin a un any de cotització, seran donades de baixa del Partit." Estatuts de la U. S. C. — Article 11.

LA RADIO

Emissions sindicals soviètiques

Programa de les emissions en castellà, organitzades pel Consell Central dels Sindicats Soviètics Mes de gener de 1936

Dissabte, 18.—Revista de la setmana. Preguntes i respostes. Esportives.

Diumenge, 19.—El moviment Stajanov prepara el pas del socialisme al comunisme.

Dimarts, 21.—Vetllada dedicada a la memòria de Lenin.

Dijous, 23.—El Diumenge sagrant de 1905. El pla econòmic de 1936.

Dissabte, 25.—Revista de la setmana. Preguntes i respostes. Esportives.

Diumenge, 26.—Els impostos en el coljos. Les distraccions dels coljosians.

Dimarts, 28.—Història del moviment revolucionari rus.

Dijous, 30.—El teatre i el cinema soviètic durant la temporada d'hivern.

A més, en les emissions, a partir del dia 10, es donarà compte dels informes i els debats presents en

Dijous, 2.—Perspectives de l'any 1936. La música espanyola a la URSS.

Dissabte, 4.—Revista de la setmana. Preguntes i respostes. Esportives.

Diumenge, 5.—Les mestresses de casa a la Unió Soviètica.

Dimarts, 7.—Història del moviment revolucionari rus.

Dijous, 9.—L'assegurança social en una fàbrica.

Dissabte, 11.—Revista de la setmana. Preguntes i respostes. Esportives.

Diumenge, 12.—L'herència en els coljos.

Dimarts, 14.—El problema nacional a la URSS.

Dijous, 16.—La situació dels ferroviaris soviètics.

el Ple del Comitè Executiu Central de la URSS, que s'obrirà en aquesta data, i el del Comitè Executiu Central parisiès que se celebrerà a continuació.

En totes les emissions es donaran també notícies internacionals, notícies breus i altres materials de molt d'interès.

Les emissions s'efectuen els dimarts de 22 a 23, hora d'Espanya; 18 a 19, hora de l'Argentina, per ona de 1.107 metres. Els dijous, a la mateixa hora, per ona de 1.724 i de 50 metres. Els dissabtes, a la mateixa hora, ona de 1.107 i de 50 metres, i els diumenges, de 22 a 23, hora de l'Argentina (de 2 a 3 de la matinada del dilluns hora d'Espanya) per ona de 50 metres.

COMPOSICIÓ A MÀQUINA

LLUNA, 8 - TELÈFON 12849

BARCELONA

CALENDARIS
GEGANT
ATLÀNTIDA
COLOM

Imp. MIREL - Wilfredo, 12
Telèfon 82291 - BARCELONA

AFILIEU-VOS A LA Cooperativa General de Consum

SANT JOAQUIM, 20
Telèfon 81444
BARCELONA (G.)

El proletariat té l'obligació d'ajudar la premsa que defensa els seus interessos i treballa pels seus ideals d'emancipació. Col·laboreu, doncs, a la propagació de "JUSTÍCIA SOCIAL".

Les comarques

SANT POL DE MAR

Durant els passats exercicis espirituals de la puríssima, a l'església de Sant Pol, el xerraire, entre altres coses, recomanà a les noies que abans de prometre's amb algun jove miessin que aquest no fos d'escuerra. Dit xerraire és aquell que fou detingut junt amb la colla del «Dios, Patria y Rey» l'any passat a Olesa de Montserrat. Nosaltres, com a joves per merèixer que som, en protestem enèrgicament. Pel que pugui ésser. — C.

Degut que la impremta celebrava les festes d'aquests dies, demanem perdó als nostres lectors per les deficiències del present número.

El noi prodigi ha plorat

Llegim a la premsa diària les incidències de la tramitació de la crisi número dotze del segon període legislatiu (?) de la República. Consultes i més consultes; curses de personatges al Palau d'Orient a donar llurs consells; fotògrafs, periodistes, declaracions, notes a la premsa, frases fetes i arcaïques, amb qualche pinzellada de modernitat. El protocol segueix la seva via, mentre al mig del carrer hi ha un problema polític que desborda amb impetu la insípida monotonia dels personatges en joc.

Al carrer el poble vibra. Sembla com que feia estar neguitoses que en aquesta crisi hi havia alguns grans zones del proletariat. Quelcom es notava de nou en l'emoció de la gent. Aquella indiferència tan corrent en el decurs de les anteriors crisis havia desaparegut. Hom notà que aquesta vegada representava el lliurament de tot el Poder a la reacció o l'inici d'una rectificació a les altures.

Quan fracassat Martínez de Velasco fou conferit a Maura l'encàrrec de formar govern, tothom s'adonà de la importància d'aquest fet, no pel que aquest polític representava, sinó pel què representava la virada del cap de l'Estat.

Cal que hagin succeït totes les calamitats d'aquest segon bienni, perquè un home com Maura, l'home que quan en el primer gabinet Azana fou eliminat tothom respirà a fons com qui es treu un pes del damunt, ara, de cop, esdevenia l'esperança de molts.

Finalment, fracassat Maura, un nou parèntesi quedà obert. Per fi formà Govern Portela Valladares amb decret de dissolució i sense la col·laboració de la Ceda.

Quan el cap de la Ceda s'adonà de tot allò succeït es presentà a l'esguard de la gent tal com és. Aquella figura que molts — àdhuc enemics seus — creien de gegant, mostrà grollerament tot el que pot donar de si. Una pobra ànima en pena i res més. Crida, amenaça, gesticula, però en el moment decisiu, a l'hora de les actituds heroïques us trobeu amb un homenet

desesperat que es tanca en un silenci sols interromput amb algun monosíl·lab incontrolat.

Anuncia als quatre vents l'aparició d'un manifest que ha de remoure tot Espanya i la gent crèdula per uns instants cregué que allò era tant com anunciar la presa del Poder amb un cop de força. Tothom esperava, angunió, llegir el pensament del jefe d'Acción Popular. I com un nou part de les muntanyes, hem vist un ratolí en forma de missal.

El manifest no conté res que tingui un pes específic, ni tan sols hi troben aquella virilitat de la qual tant galleja el jefe, jefe, jefe.

Tot ell farcit d'estupideses que us costa de capir que ha estat redactat per un home que ha arribat a l'antelala de la presidència del Consell. Us retreurem aquells mots: *de la Patria comain que se nos rompe y el fervor de una civilización espiritual que se nos humde*, que això sol, amb tot el regust de segle XIX que porta, ja ens qualifica el seu autor.

Aquell manifest o full dominical (creiem que s'escau més anomenar-lo així), estem segurs que no haurà satisfet molts dels seguidors de tan deslluïrat cabdill. Hi haurà mar de fons dins el cenacle d'Acción Popular (?).

La nota més sobresortint de les facècies del jefe és l'emoció amb què s'ha acomiadat del ministeri que regentava. Es veu que hi estava bé. Aquelles llàgrimes que han mullat els seus ulls i aquells sanglots que han trencat els seus mots, ens han fet molta gràcia. Això segurament hi haurà qui ho interpretarà com un cas de sentimentalisme. Nosaltres creiem sincerament que és un cas de penques.

Un fet digne de remarcar és l'optimisme que, malgrat el dolor, traspuaven les seves paraules. Allò de *que volveré... ens ha semblat un motiu de zarzuela*.

Sobresurt, però, la rebequeria de marxar enfadat sense esperar el seu substitut; i ara, quina manera de trencar les bones formes. D'aquests nois no en farem res. Tilla, noi prodigi, tilla!

E L C I N E M A

L'horror de la guerra i Homes oblidats

Darrerament foren projectats a les pantalles de l'«Actualitat» i del «Publi Cinema», respectivament, dos documentals que porten els títols de capçalera. Es tracta de dos reculls d'actes de la gran guerra, facilitats pels Estats Majors dels exercicis belligerants. El millor valor dels esmentats documentals és precisament aquest: el de pertànyer als arxius militars. Això és la millor garantia del seu verisme; i, en efecte, al llarg dels films poguérem comprovar que la veritat que desprenen les imatges impossibilita l'empatx. Tanta és llur veracitat, i les escenes que passen davant els nostres ulls són tan atrevides que produeix admiració el coratge i la sang freda dels cameramen que, desdenyant perills, segueixen les accions dels moviments militars acompanyant amb la màquina els assalts i les resistències.

Homes oblidats és infinitament superior a *L'horror de la guerra*. Les escenes són més crues, més tràgiques. Revelen millor la veritat de la guerra moderna, posant davant els nostres ulls tota la seva misèria i el seu horror. Les cambres fotogràfiques han recollit escenes dels tres camps de lluita: terra, mar i aire. Canons petits i ca-

damunt les cobertes i de vegades fins damunt els cascs capgirats, per acabar llençant-se al mar furiosos, imposant en la seva immensitat, mentre les tripulacions dels submarins, ja a flor d'aigua, contemplen amb indiferència el trist espectacle. *Razzies* de cuirassats bombardejant implacablement ciutats i forts enemics. Lluita en alta mar entre les esquadres belligerants. Torpedes i més torpedes. Tones de ferro i acer treballat per mans humanes, destruïdes en un tres i no res per mans, també humanes. A l'inferral estrèpit de les batalles, segueix el soroll acollidor de les aigües, en obrir-se per a deixar pas als cossos de les víctimes...

I més tard encara, la lluita aèria. Esquadretes noctàmbules d'aviació filtrant-se en l'obscuritat i descarregant damunt ciutats indefenses llur mortífera càrrega. Zeppelins incendiats a ple vol. Acrobàcies impressionants per tal de fugir de les metralladores enemigues. Caigudes verticals en barrina. Canons anti-aeris omplint de ferro l'espai. Pobles devastats. Campaments incendiats. Trinxeres esborrades. Terra remoguda. I aviadors carbonitzats.

Hi ha escenes que commouen profundament.

J. M. M.

Cinema soviètic

Heus ací la informació que *Le Journal de Moscou* fa de la darrera producció presentada a Moscou: «La lluita per la conquesta de Kiev».

«Maduren les pomes a les branques pesades dels arbres fructífers. A través de la boira de la matinada, es dibuixen les verdejants vores del riu Irpene, mentre les aigües s'escolen apacibles en la calma d'un bell matí d'estiu. Els ànecs barbotegen sobre l'aigua. El dia neix. En la plaça Major del poble hissen la bandera roja. Un paisatge suau com tots els que hom veu pertot Ucraïna.

I, de sobte, la tempesta de la guerra ve a torbar el curs tranquil de la vida. Els camps s'erissen de gotzenes de metralladores que fins ara havien restat enfundades. Com si sortissin de terra, dels replècs amagats, sorgeixen guerrers que desapareixen contra els atacants. Els carros d'assalt avancen amb llur pas potent, semblant la mort a l'entorn. Un combat decisiu esclata: els dos exercicis entrenen un duel despietat.

Tot això es pot veure en el nou film «La lluita per la conquesta de Kiev, la producció darrera del trust Soyuzkinochronika. Trenta-cinc operadors foren encarregats de filmar les grans maniobres de l'exèrcit roig que tingueren lloc a les darreries del passat estiu, als entorns de Kiev. Llur treball ha permès un film que es distingeix per la seva força d'expressió, per la seva veracitat, per la gran importància política i pel lirisme de què està ple. Aquest film reflecteix la creixença potent de la URSS i el perfecte equipament moral i material de l'exèrcit roig, disposat a defensar eficaçment les fronteres del seu país.

Vegeu els avions gegants que depositen a terra carros d'assalt i camions plens de soldats que corren a reforçar les tropes d'avançada.

Vegeu el descens en paracaigudes. Incomptables paracaigudistes salten dels avions que planen damunt el territori a ocupar. El cel mostra una floració d'ombrelles que, majestuosament i lenta, descendeixen al sòl. Així que toquen de peus a terra es formen les esquadres i ataquen l'enemic.

Heus ací escenes que demostren la magnífica organització, i la disciplina de l'exèrcit i de la població civil. Els avions enemics sobrevo-

Una d'elles, és l'espectacle de dos soldats drets en la trinxera, recolzats lleugerament per les espatlles, immòbils com estàtues i amb els ulls oberts, enormes, fixos. Són morts d'asfíxia. S'esperen drets, amb el fusell a la mà, que arribi l'ordre...

Una altra és l'espectacle d'un soldat que, dins una trinxera enemiga, cus a cops de baioneta el cos d'un enemic fugitiu. La fúria incontrolable de l'agressor ens demostra d'una manera pràctica com la guerra anul·la, en l'home, tots els mil·lors sentiments.

Una altra, finalment, ens la dona un soldat ferit d'una granada, que, caigut en terra, s'esgarrapa furiosament el pit amb les dues mans mentre acciona les cames enlaire, estimulat pel dolor. La cambra s'atura ací, com volent recollir els més petits detalls de l'agonia...

Els dos documentals contenen infinitat d'escenes com les descrites. Això us donarà una idea aproximada del seu valor. Valor educatiu. Valor al·ligador.

Els partidaris de la guerra haurien de veure'ls.

I els altres també.

J. M. M.

**Saludem tots els presos,
exiliats i perseguits en
l'any nou que esperem
favorable.**

ELS SINDICATS

El que volem els treballadors

Fins que aquest o un altre Govern no restableixi la legislació social burlada primer i anul·lada després per la coalició *Strapello*, no podrem considerar restablerta la normalitat de l'actual Constitució burgesa. I és que als treballadors no ens interessa, ara com ara, altra normalitat que no sigui el restabliment immediat de la legislació social i la reobertura de les Cases del Poble i els Sindicats. Aquestes han d'ésser les condicions prèvies que ha de posar la classe treballadora a qualsevol Govern que parli d'anar a fer una consulta electoral.

Volem posicions clares i demostracions pràctiques dels seus propòsits. Teories no en volem; ja en tenim prou nosaltres. Aquesta posició no és gaire exigent, però cal tenir en compte que demanarem més. Per exemple: la legislació obrera de la República s'ha d'esmentar en allò que ha demostrat ésser defectuosa i ampliar-la en allò que no hi és previst. Encara més; s'ha de fer aquella llei que quedà damunt la mesa de les Constituents, i que no sabem per quines raons, encara que ens ho pensem, no va sortir d'allí. Em refereixo a la de Control Obrer en les Indústries.

D'aquesta llei no se n'ha parlat prou i és convenient que ja en co-

mencem a parlar, puix que quan hàgim aconseguit la seva implantació les activitats sindicals hauran d'augmentar considerablement. És així caldrà que els militants socialistes prestem major atenció al sindicat. Aquest ha d'ésser la matriu en la qual es fongui la societat justa. Anys ençà la funció del Sindicat era molt limitada. Ara, per contra, molt complexa, puix que ha d'exercir funcions d'iniciativa, direcció i control de l'economia futura. Fins fa poc era un instrument de lluita; avui, de més a més, ha d'organitzar la societat socialista. Jo afirmo que el militant socialista que no actua sindicalment no fa obra revolucionària. No vol dir això que hagi de deixar de banda les activitats cooperatistes i polítiques, no. El que cal és adonar-se del valor de cada una d'aquestes funcions i no confondre-les, o no oblidar-ne alguna com moltes vegades passa. Jo he vist companys llençats amb una passió frenètica i exclusiva a la política o a la cooperació, i tan equivocats van aquests com els que només creuen en el sindicalisme pur. Cada una d'aquestes activitats és complementen, però una, el Sindicat, és la pedra fonamental i que perdurarà a través dels temps i dels sistemes.

M. MARTINEZ CUENCA

Militants sindicals al Parlament anglès

Industrial News, el setmanari del T. U. C. (central sindical britànica) remarca la importància de la representació dels sindicats obrers en el nou Parlament sortit de les recents eleccions angleses. Diu: «La major part d'aquests diputats obrers pertanyen, és clar, al sindicat de llur professió. Setanta-vuit diputats (la meitat dels electes laboristes) tenen un càrrec oficial als sindicats. Un gran nombre d'entre ells hi han ocupat llocs de primer pla.» Hi ha tres diputats entre els membres del Consell general del T. U. C.: Walden i Hayday, que havien perdut llur acta fa quatre anys, s'afegeixen ara a G. Hicks, que ja era diputat. — F. S. I.

7 dies

La gestora senyora Serra ha triat un escò de la nostra minoria al saló de sessions de l'Ajuntament de Barcelona.

Si almenys és jove i bonica — com li desitgem — els nostres companys consellers trobaran els calaixos perfumats.

Dissabte, el general Molero demanà permís a Portela per a absentar-se de Madrid:

Devia pensar: —A mi no m'atrapen dos cops...

A una Cooperativa de Sants s'ha declarat una vaga.

¿És possible que es declari una

vaga quan la Cooperativa és de debò?

Amb motiu de cerimònies religioses, hem sabut que el senyor Granito di Belmonte és el cardenal de la Sagrada Família.

Amb aquest nom, podria treballar al Paral·lel.

Regaleu als infants
el llibre
L'avi
de
Joan Comorera

UNS COMPASSOS D'ESPERA

La dansa macabra iniciada en novembre del 1933 amb un imponent acord en do major de tota la reacció espanyola i catalana, ha ensopegat en uns compassos d'espera inesperats.

Ihusos hi ha que opinen que es pot donar per acabada la tràgica audició.

Parlem-ne.

Cert és que Gil Robles s'ha quedat amb la canya sense peix, momentàniament, i mentirem si diguéssim que no és per a nosaltres motiu de satisfacció.

Però d'això a llançar les campanes al vol hi ha un abisme.

Si la vida pública del país no hagués passat per un col·lapse de mort, si de les llibertats ciutadanes no se n'hagués fet escarni barroerament, si la voluntat popular mil i una vegades exposada no hagués estat trepitjada traïdorament, potser si que podríem parlar d'altra manera.

L'experiència, però, no ens permet fer-nos solidaris amb l'optimisme ultrancer d'unes minories més estevistes que esquerranes.

Per això diem que la decepció d'uns i els alegres d'altres, en nosaltres no són altra cosa que escepticisme i expectació.

La sortida donada a una situació que fa dos anys que dura, convida més al dubte que a l'esperança.

Ha estat massa intensa la sotragada per la qual ha hagut de passar el país — i que encara no s'ha acabat — perquè ara creiem en rectificacions a fons en les altures.

Hi ha per davant tot un terreny d'oprobri.

Amb la Constitució suspesa.

Amb els republicans i obrers perseguits.

Amb l'Estatut de Catalunya entrebancat i arreconat.

Amb la premsa amordassada.

Amb...amb... amb...

I amb un octubre inoblidable.

En contra d'això, què?

La constitució d'un equip de govern, alguns dels homes del qual foren personatges importants de la repressió antirepublicana.

Veritat és que aquest nou govern compta—diuen— amb el decret de dissolució de les Corts.

D'ací pot partir l'error.

La perspectiva d'unes eleccions controlades per segons qui, no pot ésser gens falaguera a la massa proletària i republicana que desitja sortir del laberint fatídic en què la col·loquen els seus pitjors enemics.

Dissolució de Corts? Sí.

Eleccions? Sí.

Però amb un govern que garanteixi la imparcialitat.

Bé està que es vulgui encarrilar el país pels viarans dels quals mai no s'hauria d'haver apartat.

Però pretendre la nostra col·laboració perquè de la República se'n faci un nom sense contingut o amb un contingut adulterat, això no.

Que no comptin amb nosaltres, que no ens prestatem al joc.

Mentrestant, esperem.

J. CASES I BUSQUETS

IMATGES DE LA CIUTAT

EL PROSTÍBUL

A l'hora que el sol s'amaga per donar pas a la nit tancada i misteriosa, marcant amb el seu pas el descans dels homes, la ciutat s'engalana amb centenars de llums d'artifici i tot pren un nou colorit i una nova vida; una vida que sembla distinta; més forçada, menys densa i, sobretot, menys natural.

A mesura que envespreix, quan la immensa onada d'obrers que surten dels respectius treballs han creuat ja tots els carrers i s'han encabat en llurs habitacles on després d'un simple sopar descansaran, per recomençar l'endemà la monòtona tasca de cada dia, la ciutat queda entristida. Li manca el colorit natural del dia, el dinamisme joios del poble, el múscul sa i fort, descansa; al carrer hi queden només els noctàmbuls, els homes que de la nit fan dia, el ròssec de la societat en les seves múltiples varietats i formes diverses; en aquesta hora, com avergonyits de fer-ho en altra, prenen possessió de la ciutat.

Caminem pausadament al llarg dels intrincats carrers de la ciutat vella. Llur rar traçat sembla en consonància amb els espectacles que en ells tenen lloc.

Les altes i ennegrides cases de portals estrets i sota el nivell del sòl on, arrederades, hi endevineu unes ombres que més que persones semblen mòmies; el fanal alt i prim de la cantonada, lleugerament inclinat de la part superior, com doblant-se al pes feixuc de l'ambient, illumina una petita part del carrer i la resta queda en la penombra; més enllà hom veu posades damunt de dos capots dues gorres amb visera, a la mà porten una cosa estranya que els serveix de punt de suport mentre somiquegen arambats a la paret; al mig de l'empedrat ple de sots abunden tota mena d'atuells inservibles i d'escombraries que obliguen a mirar sempre on es posen els peus; una atmosfera carregadíssima, plena de mals colors, us fa respirar amb dificultat. Ens trobem en el cor de la ciutat vella...

Algun que altre captaire pidola als vianants amb posat tot compungit. Fa fred; molt fred.

Passem per davant unes vidrieries que tanquen dins seu un cau del vici. Els vidres, per la part interior, estan coberts del vapor d'aigua condensat per la fredor exterior. Una gran bullícia es sent, crits d'homes i dones, amenitzats al so d'una guitarra; us fa la impressió d'un udol estrany.

Allà dintre l'ambient us repugna. Dones famolenques, estrafetes, porten en llur rostre el segell abrumador de la malaltia que les consumeix. Lleugeres de roba, exposen els atractius del seu cos prostituït.

Al redós de les taules, riuen, canten i ballen formant en conjunt un brogit difícil de descriure. Sovint els seus cants s'interrompen per donar lloc a tossir llargament, amb una tos seca i fonda.

L'atmosfera està viciada; hi ha una espessa boira que ho difumota. Una forta olor a amoníac us fa més insalubre aquest lloc.

Sovint la porta s'obre per donar pas a gent que entra i surt contínuament. Grups barrilaires segueixen un exòde obligat a través de tots els prostíbuls. Ací i allà veieu homes amb els ulls vidriosos cercant el favor d'una rialla histèrica...

Sortim al carrer i a la porta ensopeguem amb un home que va tot vestit de negre; la seva poca desimboltura fa suposar que està poc avesat a anar vestit d'home. El mireu i, esporàdicament, abaixa els ulls. No ens hem equivocat; segurament que l'endemà, disfressat amb ampla túnica, predicarà l'abstinença...

Encara hem de passar alguns carrers que ja aquesta hora tenen tot l'aspecte de vils aparadors.

Lluny ja d'aquests antres que són veritables cultius dels més grans flagells de la humanitat, pensem en com és de vergonyosa, per l'organit-

zació actual de la societat que permet aquestes misèries, l'existència llur, i recordem un cert decret d'un flamant ex-ministre de la Ceda amb el qual abolia la prostitució. No podem per menys que esclatar en una gran rialla, mescla de menyspreu i de fàstic, envers aquests homes que tenen un concepte tan estúpid del governar que creuen que els problemes es resolen amb un cop de ploma.

L'esmentat flamant ex-ministre rebé una cordial salutació de *las damas catequístiques* i de *les hijas de Maria*, les quals jo invito que donin un tomb i comprovin la ineficàcia del decret Salmón. De continuar gaire al cap del seu ministeri, potser algun dia amb un decret des de la *Gaceta* hauria abolit l'atur forçós.

La prostitució és un problema d'arrels profundes que planteja qüestions d'ordre social i econòmic, i àdhuc moral. No el pot resoldre el primer indocumentat que obeix mandats tèrbols.

Tan sols una nova organització total de la societat pot enfocar aquest problema amb èxit. Canviant els vells conceptes de la moral per altres més humans i combatent les causes que provoquen la prostitució i les que permeten el seu desenvolupament.

Un sol país al món té resolt aquest problema i precisament és socialista: la U. R. S. S.

TOMAS AMAT

Els presos de Tarragona

Fragment d'una carta del company Josep Cabré, President del Sindicat Agrícola de Porrera, detingut a la presó del castell de Pilats de Tarragona:

«En aquesta presó el fred ens té acovardits. Hi ha companys que dormen amb una malfega mig buida i posada sobre les rajoles per falta de llit. Unicament ens han donat una manta, i a pesar de les nostres reclamacions, el Director amb tota la seva bona voluntat, no pot complir-nos els nostres desigs per manca de material. No quedarà més recurs que passar tot el dia al llit, perquè d'aquesta manera tal vegada estarem més calents, perquè com que les finestres no tenen vidres es fa impossible poder circular per les quadres. Hem escrit a l'alcalde d'aquesta població pregant-li que ens doni una estufa i material per a utilitzar-la i esperem la seva resolució. ¿No podríeu, per mitjà de la premsa esquerrana, fer pública la nostra situació? Tots els presos reclosos aquí em fan l'encàrrec que es doni coneixement de la nostra situació per veure si es pot millorar-la.»

Hem de fer constar, a prec dels mateixos companys reclosos al castell de Pilats, que si bé és cert que sofreixen un gran fred i no disposen d'elements per a combatre'l, no són pas tractats inhumanament pel director ni la resta del personal. Al contrari, els tracten molt cordialment i no en tenen cap queixa, sinó que se'n mostren molt satisfets. Com que és de justícia consignar-ho, fem la rectificació amb molt de gust, i advertim que no tenim cap propòsit de molestar aquests dignes funcionaris.

També es mostren agraïts els companys presos de Tarragona a totes les entitats i persones que han acudit a la crida de la premsa i els organismes d'esquerra i obrers, trametent-los mantes i diners per a comprar malfegues, etc. No necessitaven altra cosa sinó mantes i malfegues per a evitar el fred. Altrament, ja són socorreguts com tots els altres, i a penes tinguin coberta del tot aquesta necessitat es donarà per llesta la subscripció feta expressament per a ells. No necessiten tampoc, segons ens diuen, robes ni peces de vestir, perquè ja en tenen suficient.

Els que vulguin cooperar a la subscripció per a mantes i malfegues destinades als presos del castell de Pilats, de Tarragona, es poden dirigir al company Josep Floresvi, quiosc de diaris, Rambla, Tarragona. Es poden enviar també directament mantes en comptes de diners.

Rebin els companys presos de Tarragona — i tots — una cordial salutació, i els benefactors el nostre agraïment.

Secció oficial

Actes la U. S. C.

Demà, a la Bisbal del Penedès, míting d'afirmació socialista organitzat per la Secció local. Oradors: Rossell i Muntaner i Martínez Cuenca.

També demà, a l'Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant, de Sants (Riego, 2), acte contra la pena de mort en el qual representarà la U. S. C. Abelard Fàbrega.

Demà, encara, acte socialista a Girona, amb oradors a designar.

En preparació grans mítings d'unitat socialista a Tortosa, Manre-

sa, Ripoll, Balaguer, etc., organitzats pel Comitè de Relacions.

Juventut Socialista de Catalunya

En una important ciutat de la costa, es reüní el diumenge passat una representació de la nostra Joventut, integrada per companys de les Seccions de Mataró, Arenys i Sant Pol de Mar, i del Comitè Executiu Central. Fou un ampli canvi d'impressions, en el transcurs del qual el company Amat exposà els tràmits realitzats per a la immediata fusió amb la Joventut del P. C. P., i que per altra banda ens demostrà les possibilitats que tant la Joventut com la U. S. C. tenen a Catalunya.

Imp. Miret-Guilfré, 12 - Barcelona